

Efter sundhedsstyrelsens og indenrigs- og boligministeriets mening er der herefter stærk trang til at iværksætte en vaccination.

Bemærkninger til de enkelte bestemmelser.

Til § 1.

Vaccinationen skal være frivillig på samme måde som vaccinationen mod difteri, stivkrampe og tuberkulose. Ved gennemførelsen i 1943 af lov om vaccination mod difteri anså man det på grund af de da herskende ekstraordinære forhold samt på grund af, at der netop på dette tidspunkt fandtes nogle meget alvorlige epidemier af difteri her i landet, for nødvendigt, at der blev tilvejebragt hjemmel for en tvangsmæssig vaccination; denne hjemmel er dog aldrig blevet benyttet, og man har på nuværende tidspunkt ikke anset det for nødvendigt, at der tilvejebringes en lignende hjemmel ved vaccination mod børnelammelse.

Seruminstituttet råder ikke over beholdninger af vaccine i et sådant omfang, at man allerede på indeværende tidspunkt kan foretage vaccination af samtlige personer under 40 år, men det er hensigten at tilrettelægge vaccinationen af aldersklasserne således, at man i første omgang vaccinerer børnene i de 5 mindste skoleklasser, hvilken vaccination allerede med særlig bevilling er iværksat, at man derefter åbner mulighed for vaccination af småbørn og gravide kvinder, og endelig — i det omfang beholdningerne af vaccine muliggør det — successivt giver adgang til vaccination af personer fra 12 års alderen og opefter til 40 år.

Til § 2.

Reglen i § 2 svarer til de sædvanlige regler om seruminstituttets forpligtelser med hensyn til vaccine.

Til § 3.

Det er hensigten, at vaccinationerne skal foretages af de praktiserende læger, idet dette er stemmende med de her i landet fulgte principper for profylaktisk lægegering.

Honoraret for vaccinationerne, der skal foretages

3 gange for hver enkelt person (de første 2 vaccinationer med 1 måneds mellemrum, den sidste efter ca. 1 år) vil blive fastsat af indenrigs- og boligministeriet efter forhandling med Den almindelige danske lægeforening. Det kan herved oplyses, at honorarerne for difterivaccination i 1952 blev fastsat til 3 kr. pr. injektion (og i tilfælde af serievaccination 1,50 kr. pr. injektion).

De med lovforslagets gennemførelse forbundne udgifter kan ikke ansås med sikkerhed, da de vil afhænge både af, i hvilket tempo vaccineproduktionen vil tillade en fuld udnyttelse af loven, og i hvilket omfang befolkningen ønsker at lade sig vaccinere, hvilket atter i nogen grad må antages at være afhængig af den aktuelle forekomst af sygdommen.

Aldersklasserne indtil 40 år udgør ialt ca. 2 700 000 personer, hvoraf ca. 400 000 påregnes vaccineret ved den i indeværende forår etablerede skolevaccination. Såfremt man tænker sig det fulde resterende antal, ialt ca. 2 300 000 personer, vaccineret inden 1. april 1956, vil udgiften for indeværende finansår andrage ca. 14 mill. kr. under forudsætning af samme takster, som fastsat for difterivaccinationen. Som følge af de fornævnte usikkerhedsmomenter må den faktiske udgift dog påregnes at blive væsentlig lavere.

Det foreslås, at staten fuldt ud refunderer de med vaccinationen forbundne udgifter under hensyn til, at staten i meget væsentligt omfang efter den store polioepidemi i 1952 allerede har påtaget sig udgifterne ved efterbehandlingen af polioramte.

Til § 4.

Da det ikke kan udelukkes, at det under ganske særlige omstændigheder, f. eks. en truende epidemi, kan være praktisk at foretage vaccination af en større gruppe af befolkningen indenfor kortest mulig tid — ved massevaccination — foreslås det, at der gives indenrigs- og boligministeren hjemmel til at pålægge kommunerne at anvise passende lokaler, på samme måde som der påhviler pligt for kommunerne til at anvise lokaler i medfør af lov om vaccination mod kopper.